

Dr. Musli Vërbani

Tregime për jetën dhe vdekjen

(365 tregime për fëmijën tuaj brenda 12 muajve të vitit)

Kaçanik, 2020

Titulli:

Tregime për jetën dhe vdekjen

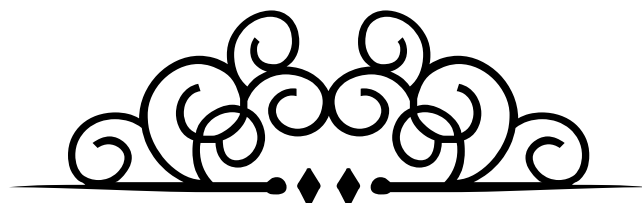
Autor:

Dr. Musli Vërbani

Korrektues:

Burim Bunjaku

Të drejtën e ribotimit e rezervon autori

Tregime për jetën dhe vdekjen

Uzejri hyn në qytetit e tij.
Me vete e kishte edhe gomarin e tij.
Sheh se çdo gjë kishte ndryshuar.
Njerëzit nuk ishin ata që njihje ai, e as ndërtesat ato që dinte ai!
Kërkoi lagjen e vet dhe sipas hamendjes qëndroi para një shtëpie.
Në pragun e asaj shtëpie pa një grua të verbër,
e pyeti gruan e verbër: - Ku është shtëpia e Uzejrit?
Gruaja i përgjigjet: - Kjo është shtëpia e Uzejrit, por ai vetë ka njëqind vjet që ka humbur. Ndërsa unë jam shërbëtorja e tij!
Uzejri prezantoi veten duke thënë: - Unë jam Uzejri!, dhe i tregoi gjithçka që i kishte ndodhur.
Shërbëtorja u gëzua shumë nga këto që dëgjoi dhe i kërkoi Uzejrit të lutej që Allahu t'i kthente sytë dhe fuqinë, me qëllim që ta shihte me sytë e saj.
U lut për shërbëtoren, e cila e rifitoi shëndetin dhe fuqinë.
Në kohën kur Uzejri ra në gjumë dhe vdiq, kishte një djalë 18-vjeçar.
Tani ai ishte një plak 118 vjeçar me flokë të thinjur, ndërsa i ati, 50 vjeç.
Për shkak të gjithë kësaj kohe që kishte kaluar, djali nuk mundi ta njihje të atin.
Prandaj i tha: - Babai im kishte një shenjë si gjysmëhënë në kurrizin e tij!
Uzejri ia tregoi kurrizin e tij.
Ata panë se në shpinën e tij kishte me të vërtetë një shenjë si gjysmëhënë.
Pas kësaj, askush nuk dyshoi më se ai ishte me të vërtetë Uzejri.

Ejubi a.s. ishte besimtar i bindur.
Gjithmonë duke iu lutur Allahut xh.sh.
Allahu e mëshiroi Ejubin a.s. me shëndet për 80 vjet.
Gjatë kësaj kohe ai kurrë nuk harroi ta adhurojë Allahun.
Gjatë kësaj kohe ai kurrë nuk harroi ta falënderojë Allahun.
Ai ndau pasurinë e tij me të varfrit dhe i veshi të zhveshurit.
Shejtani nuk mund ta besonte se mund të ekzistonte një shërbëtor aq i singertë si Ejubi a.s.
Shejtani mendoi se pasuria e tij ishte shkaku pse ai ishte aq i singertë, kështu që ai kërkoi nga Allahu xh.sh. fuqi për ta larguar pasurinë nga Ejubi a.s. me qëllim që ta mashtrojë atë.

E humbi pasurinë!
Dhe si pasojë e humbjes së pasurisë Ejubi a.s. reagoi në atë mënyrë duke thënë se pasuria i takon Allahut dhe e falënderoi Allahun me atë që e shpërbleu, dhe e falënderoi për atë çfarë mori nga ai. Ai u përkul duke u falur.
Kjo e bëri Shejtanin të zemëruar.
Shejtani tentoi dy herë që ta mashtrojë Ejubin a.s. pasi që kishte humbur pasurinë, duke kërkuar nga Allahu që të ia jap fuqinë për t'ia larguar nga Ejubi a.s. fëmijët e tij dhe shëndetin.

I humbën fëmijët!
Prapë duroi dhe kurrë nuk harroi ta adhurojë dhe falënderojë Allahun.

I humbi shëndeti!
Prapë duroi dhe kurrë nuk harroi ta adhurojë dhe falënderojë Allahun.

Dy shokët e Ejubit a.s.

Ejubi a.s. kishte një kohë të gjatë që ishte i sëmurë.

Një ditë dy shokët e Ejubit a.s. po bisedonin mbi gjendjen e tij.

Njëri tha:

- Ejubi ka bërë gjynah të madh të cilin Allahu xh.sh. nuk e fal.

Shoku tjetër thotë:

- Pse e thua këtë?

Shoku i përgjigjet:

- A nuk e shikon se në çfarë gjendje e vuajtje është Ejubi? Zoti nuk po e shëron që 18 vite, si mos ta mendoj këtë?

Pas kësaj bisede dy shokët shkuan për vizitë tek Ejubi a.s.

Shoku i dytë i thotë Ejubit:

- E di çfarë ka thënë ky shoku im?

- Ka thënë se Ejubi ka bërë ndonjë gjynah të madh që është në këtë gjendje.

Ejubi a.s. u betua duke thënë:

- Nuk është e vërtetë. E vërteta është e kundërta.

Kur shikoja dy njerëz që ziheshin, shkoja në shtëpi dhe e lusja Allahun xh.sh. që t'i pajtoj.

Jepja sadaka për ata, me qëllim që të mos thyheshin urdhrat e Allahut xh.sh. mbi tokë.

Llukmani i urtë

Prindi është ai që e do më shumë se kushdo fëmijën e tij.
Ajo është historia model mes prindit dhe fëmijës.
I duam fëmijët sepse është pasuria më e madhe që kemi.
Historia e Llukmanit është porosi për prindin dhe për fëmijën,
ajo është porosi shpirtërore.
Porosi që vetëm prindi mund t'ia japë fëmijës së tij.
Te porositë e Llukmanit do të shikojmë se çfarë butësie ka prindi me fëmijën e vet.
Është porosi e butë.
Zoti për thotë në Kur'an këtë:
“(përkujtoju popullit tënd) Kur Llukmani duke e këshilluar, birit të vet i tha:
- O djali im, mos i përshkruaj Allahut shok, sepse idhujtaria është padrejtësia më e madhe.”

Ishte një grua e ve.
Ajo ishte e mbytur në borxhe.
Shkon te Eljesai a.s dhe ia parashtroi hallin.
Eljasai a.s. e pyeti:
- Çfarë ke në shtëpi?

Gruaja i përgjigjet:
- Vetëm një grusht gjalpë.

Eljasai a.s. i thotë:
- Shko në shtëpi.
Atë pak gjalpë fute në një enë!

Gruaja u kthye në shtëpi:
- Atë pak gjalpë e futi në një enë.

Kaloi një farë kohe.
Ajo pa se të gjitha enët i ishin mbushur plot me gjalpë!
Në sajë të kësaj mrekullie, ajo i pagoi të gjitha borxhet.
Gjalpi nuk iu mbarua, por vetëm iu shtua.

Shejtani dhe njeriu

Ishte një pemë, e cila adhurohej në vend të Allahut.

Një njeri thotë:

- Do ta presë. Dhe niset i hidhëruar për të shkuar deri te ai lis.

Në mes të rrugës e takon shejtanin në formën e njeriut.

Shejtani në formë njeriu i thotë: - Çka do të bësh?

I thotë: - Dëshiroj ta presë atë pemë, e cila adhurohet në vend të Allahut.

I thotë: - Nëse ti nuk e adhuron atë pemë, çka të dëmton nëse të tjerët e adhurojnë.

Ai i thotë: - Unë do ta presë – dhe niset.

Shejtani i del para ta ndalojë, por ai e rrëzon shejtanin me lehtësi.

Kur shejtani e sheh se me forcë nuk mund ta ndalojë i thotë: - Prit se unë do të të jap një propozim më të mirë:

Mos e prej, se për çdo mëngjes do t'i kesh nën jastëkun tënd nga 2 dinarë.

I thotë: - Po prej kujt do t'i kem?

I thotë: - Prej meje.

Ai shkon në shtëpi dhe në mëngjes i gjen dy dinarë nën jastëkun e tij.

Mirëpo, herën tjetër nuk i gjen.

I hidhëruar e me tërbim niset për të prerë pemën.

Atëherë shejtani i paraqitet në formën e njeriut dhe i thotë: - Çka do të bësh?

I thotë: - Dëshiroj ta presë pemën, e cila adhurohet në vend të Allahut.

Shejtani i thotë: - Po gënjen, ti nuk ke zgjedhje.

Ai vazhdon rrugën për ta prerë,

por shejtani i bie, e ai përplasat për tokë, saqë për pak sa nuk vritet.

Njeriu çuditet, pasi herën e parë e mposhti me lehtësi kurse tash nuk mundi.

Shejtani i thotë: - A e di kush jam unë?

– Unë jam Shejtani, i cili të kam takuar për parën herë. Kur je nisur i hidhëruar për hir të Allahut, më ke mundur, por pastaj unë të kam mashtruar me dy dinarë, e pastaj nuk të kam lënë nën jastëk dy dinarë, e ti tani je i hidhëruar për shkak se nuk i gjetur dy dinarë, e për këtë arsye të mposhta.

Një e ve e Medinës kishte vetëm një fëmijë nëntë vjeç.
Fëmija i saj e kishte emrin Enes.
Ajo donte ta sakrifikonte të birin.

Ajo e solli djalin te Pejgamberi s.a.v.s.
dhe i kërkoi që ta pranonte si shërbyes,
nga dashuria ndaj Pejgamberit.

Duke qëndruar në shoqërinë e Pejgamberit a.s., Enesi r.a. do të bëhej jo vetëm një
dijetar i shquar i Islamit, por gradualisht edhe një njeri shumë i pasur.

Ai jetoi mbi njëqind vjet dhe gëzonte respekt të madh në shtetin islam.
Ai thotë:

**“I kam shërbyer Pejgamberit s.a.v.s. që në vogëli dhe
i qëndrova pranë gjatë gjithë jetës së tij.
Kurrë nuk më tha ndonjë fjalë të rëndë.
Kurrë nuk më qortoi.
Kurrë nuk më ngarkoi me ndonjë punë që nuk mund ta bëja”.**

Isai alejhis-selam takon një bari delesh në shkretëtirë.

I thotë: - O njeri, e kalove jetën duke qenë bari në shkretëtirë. Sikur ta kishe kaluar jetën duke kërkuar dituri, do të ishte më mirë për ty!

Bariu i tha: - O Pejgamber i Allahut, nga dituria i kam mësuar gjashtë çështje dhe shumicën e tyre i praktikoj, e ato janë:

Çështja e parë:

derisa të ekzistojë hallalli, nuk do të ha haram.

Çështja e dytë:

derisa të ekzistojë drejtësia, nuk do të gënjej.

Çështja e tretë:

derisa t'i shoh të metat e mia, nuk do të merrem me të metat e të tjerëve.

Çështja e katërt:

derisa shejtani nuk ka vdekur, nuk do të jem i sigurt prej tij.

Çështja e pestë:

derisa arkën e Allahut po e shoh se është plotë, nuk do t'i drejtohem arkave të krijesave.

Çështja e gjashtë:

derisa nuk i shoh këmbët e mia të më shpijnë drejt Xhenetit, nuk jam i sigurt se do t'i shpëtoj zjarrit të Xhehennemit.

Isai alejhis-selam i tha: - Kjo është dituria e të parëve dhe të mbramëve, paske lexuar dhe e paske ruajtur këtë dituri.

Duaja e jetimit

Një pijanec dehej për çdo ditë.
Ai mëkatonte për çdo ditë.
Një ditë të ftohtë dimri kalonte nëpër një rrugicë,
aty sheh një fëmijë duke qarë prej urie, e që dridhej.
Pasi që bisedon me të e kuptoi se ai ishte jetim.
Jetimi e impresionoi,
i dha ushqim,
e hoqi pallton e tij dhe ia veshi që ta mbrojë nga të ftohtit.
Pas kësaj shkon në shtëpi ku bie në gjumë të thellë.
Në gjumë sheh ëndërr se ka ndodhur Dita e Kijametit, njerëzit jepnin llogari.
E sheh veten e tij se si melekët e tërhiqnin për ta shpjerë në zjarr të Xhehenemit.
Mirëpo gjatë rrugës e sheh se si jetimi lutej që atij t'i falen gabimet.
Allahu ia pranon lutjen jetimit dhe i urdhëron melekët që mos ta dënojnë pasi që ishte sjellë mirë me jetimin.
Njeriu zgjohet nga gjumi.
Kur e sheh veten në shtrat kërkoi falje nga Allahu dhe e la alkoolin dhe mëkatet dhe vendosi që gjithmonë t'u ndihmojë jetimëve.

Isai a.s. dhe dashuria e kësaj bote

Isai a.s. del të shëtisë nëpër tokë,
atë e shoqëron një jehudi.
Ai i kishte dy bukë me vete, ndërsa Isai a.s. vetëm një.
Isa a.s. i thotë jehudisë: - T'i bashkojmë ushqimet tona?
Po, – tha jehudiu. Mirëpo, më vonë, kur e kuptoi se Isai a.s. e kishte vetëm një bukë, u pendua. Isai a.s. u ngrit dhe filloi të falej.
Jehudiu, i cili ishte bashkudhëtar, e ha njëren bukë.
Pasi që e përfundon Isai a.s. të falurit, fillojnë ta shtrojnë ushqimin në tryezë.
Isai a.s. i thotë: - Ku është buka tjetër? – Jo, ka qenë (e kam pasur) vetëm një bukë.
Isai a.s. e ha njëren bukë, shoku i tij bukën tjetër.
Vazhdojnë rrugën. Gjatë rrugës ndalen nën hijen e një lisi. Isai a.s. i thotë: - Ta kalojmë natën dhe të flemë sonte nën këtë lis. Jehudiu pranoi. Dhe ranë në gjumë.
Në mëngjes jehudiu, kur u zgjua, ishte verbëruar.
Isai a.s. i tha: - Çka mendon sikur të ta kthejë shikimin, a do të më falënderojë?
Po, – i tha jehudiu. Isai a.s. ia lëmoi sytë e tij dhe i erdhi shikimi.
Atëherë Isai a.s. i tha: - Pashë Atë që ta ktheu shikimin, a e ke pasur edhe një bukë?
Jehudiu i përgjigjet: – Betohem në Zotin se e kam pasur vetëm një bukë.
Isai a.s. hesht. Duke udhëtuar e sheh një kaproll duke kullotur.
Isai a.s. e thërret, e ai vjen. E prenë, e përgatisin dhe e hanë.
Pastaj Isai a.s. i thotë kaprollit: - Me emrin e Allahut ngjallu!. Dhe kaprolli ngjallet.
Atëherë ai thotë: - Subhanallah!. Isai a.s. i thotë: - Pashë këtë argument që po e sheh!
Kush e hëngri bukën e tretë? Ai u përgjigj se nuk ka qenë, pos një bukë!
Vazhdojnë rrugën. Gjatë rrugës nevojitej të kalohet një lumë i madh, i cili nuk e kishte urën. Isai a.s. e merr për dore jehudinë dhe e kalon lumin pa u lagur.
Atëherë ai thotë: - Subhanallah!
Isai a.s. i thotë: - Pashë këtë argument që po e sheh, kush e hëngri bukën e tretë?
Ai thotë: - Për Zotin nuk ka qenë, pos një bukë.
Vazhdojnë rrugën, derisa arrijnë në një fshat të madh, ku në periferi të atij fshati i gjejnë tre topa të mëdhenj të mbushur me ar.
Isai a.s. tha: - Një top ari më takon mua, një ty dhe një i takon atij, i cili e ka ngrënë bukën e tretë. Atëherë jehudiu thotë: - Po, unë e kam ngrënë bukën e tretë derisa ti flije.
Isai a.s. i thotë: - Po t'i jap që të tre topat e arit - dhe largohet e ndahet prej tij.
Pasi që topat e arit ishin të rëndë, ai nuk mundi t'i bartte. Aty pranë kalojnë tre njerëz dhe e mbytin atë dhe ia marrin topat e arit. Dy prej tyre i thonë të tretit: - Shko në qytet dhe na sill ushqim.
Ai u nis për në qytet. Ata dy që mbetën merren vesh, që kur të kthehet ai, ta mbysin dhe t'ia marrin arin. Ai, i cili kishte shkuar të merrte ushqim në qytet thotë në vetvete: - Ushqimin do ta helmoj dhe do t'i mbys që të dy, kështu do t'i marr që të tre topat e arit. Dhe ashtu veprimi, siç e kishte mësuar shejtani.
Kur u kthye me ushqim të helmuar, pasi që e mbysin ata e hanë ushqimin, ndërsa, pastaj, edhe vetë vdesin pranë topave të arit.
Isai a.s. shkon aty dhe kur i sheh që të katërt të mbytur pranë arit. Sinjalizoi me gisht dhe iu tha havarijunëve, të cilët ishin me të:
- Kështu lakmia e kësaj bote ju bën juve, andaj kini kujdes dhe ruajuni!

Ismaili a.s. dhe pragu i shtëpisë

Ibrahimi a.s. shkon për të vizituar Ismailin a.s.

Ismailin nuk e takon në shtëpi.

E pyet gruan e Ismailit për gjendjen ekonomike të tyre.

Ajo i ankohet dhe i thotë: - Ne jemi në gjendje të vështirë, as që mundemi të mbijetojmë.

Ibrahimi i thotë: - Kur të vijë burri yt, përcille selamin tim dhe thuaj se të kam thënë që ta ndërrojë pragun e shtëpisë.

Kur kthehet Ismaili në shtëpi e pyet gruan: - Mos vallë ka qenë ndokush?

Ajo i përgjigjet: - Po, ka ardhur një plak dhe më pyeti për ty dhe për gjendjen tonë,

e unë i thashë: - Jetojmë me përpjekje dhe vështirësi të madhe.

- Po a të ka porositur diçka?

Ajo thotë: - Më ka thënë të ta përcjell selamin dhe të të them: - Ndryshoje pragun e shtëpisë.

Ismaili thotë: - Po ai është babi im dhe më paska ardhur për të thënë që të të lëshoj dhe të të dërgoj në familjen tënde.

E shkurorëzon dhe martohet me një grua tjetër.

Ismaili a.s. dhe gruaja e tij falënderuese

Ibrahimi a.s. shkon për të vizituar Ismailin a.s.

Ismailin nuk e takon në shtëpi.

Hyn në shtëpi dhe e pyet gruan për Ismailin.

Ajo i thotë: - Ka dalë të punojë për familje.

Ibrahimi e pyet: - Si e keni gjendjen, si po jetoni?

Ajo i përgjigjet: - Elhamdulillah! E falënderojmë Allahun, mirë jemi duke jetuar.

Ibrahimi i thotë: - Kur të vjen Ismaili përcjellja selamin tim dhe thuaji që ta forcon pragun e shtëpisë.

Ibrahimi bën lutje: - O Zoti im, bekoji ata me mish e me ujë.

Kur Ismaili kthehet në shtëpi. E pyet bashkëshorten se a ka qenë ndokush.

Ajo i përgjigjet se ka ardhur një njeri i moshuar, me pamje të mirë. Më pyeti për ju dhe i tregova. Më pyeti se si jetojmë e unë i tregova se jemi duke jetuar mirë.

Pastaj Ismaili a.s. e pyeti bashkëshorten e tij se a kishte lënë ndonjë porosi.

Ajo i thotë:

- Po, më porositi që të ta përcjell selamin dhe që ta forcosh pragun e shtëpisë tënde.

Ismaili a.s. i thotë:

- Ai ishte babai im e ti je pragu im dhe më ka urdhëruar që të të mbaj nën kurorë.

Ibrahimi a.s. me zjarrputistin

Ibrahimi a.s. i donte udhëtarët dhe musafirët.
Çdo herë kur shihte ndonjë kalimtar i jepte ushqim.
Një ditë e takon një kalimtar që ishte zjarrputist.
Ibrahimi a.s. e ndez zjarrin.
I moshuari i përulet zjarrit duke e adhuruar.
Ibrahimi a.s. e kuptoi se ai ishte adhurues i zjarrit,
me të shpejtë i bërtet dhe
e dëbon nga vendbanimi i vet duke i thënë:
- Po si ushqehesh me të mirat e Zotit dhe adhuron zjarrin?!
Ti nuk e meriton të ushqehesh me ushqimet që na ka dhënë Zoti.
I moshuari del jashtë.
Shkon Xhibrili te Ibrahimi a.s. dhe i thotë se Zoti të thotë:
“Unë e kam duruar atë për 60 vjet, kurse ti nuk e durove vetëm për një orë?!”

Ibrahimi a.s. del duke e kërkuar plakun dhe
e takon. E përshëndet, e fton të hante darkë tek ai.
Plaku i thotë: - Më parë më dëbove, e si është e mundur, tani po më fton përsëri?
Ibrahimi a.s. i thotë se Zoti më ka qortuar për sjelljen time ndaj teje.
Plaku e kuptoi dhe i thotë:
“Një Zot i tillë e meriton të adhurohet”, dhe beson në Zotin.

Shndërrimi i zjarrit në ftohje dhe shpëtim

Ata thanë: - Përgatitni për të një furrë dhe hidheni në zjarrin flakërues!

Ata caktuan një vend në shkretëtirë,

ndërtuan një ndërtesë të madhe me gurë dhe u kërkuan të gjithë njerëzve të kontribuonin për ta mbushur me dru dhe shkarpa.

Të gjithë njerëzit, burra e gra, të rritur dhe fëmijë, filluan të sjellin dru dhe gjithçka që mund të digjej, derisa e mbushën ndërtesën.

Mandej, ata i vunë zjarrin turrës gjigante të druve.

Kur gjithçka ishte gati, sollën dhe katapultat që ta hedhin Ibrahimin a.s. në zjarrin përvëlues. Gjatë gjithë kësaj kohe, Ibrahim a.s. përsëriste me vete lutjen e atij që gjendet ngushtë dhe në pikë të hallit: **“Hasbunallahu ve ni’mel vekil** (na mjafton Allahu që është Garantuesi më i mirë)”.

E hodhën në mes zjarrit flakërues.

Në zjarr, Ibrahimit a.s. nuk iu dogjën as rrobat e trupit.

Gjëja e vetme që iu dogj, ishte litari me të cilin e kishin lidhur.

Me urdhrin e Zotit zjarri u kthye i ftohtë dhe shpëtues për Ibrahimin a.s.

Njerëzit pritën me padurim të shuhej zjarri, që të shohin se çfarë ka ngjarë me Ibrahimin a.s.

Ata mbetën gojëhapur kur dalluan Ibrahimin a.s. të padëmtuar nga zjarri.

Njerëzit e panë me sytë e tyre Ibrahimin a.s. duke dalë nga zjarri, i pa lënduar prej tij.

Allahu i Lartmadhëruar e përkrahi dhe i ndihmoi, saqë zjarri djegës u bë ftohës dhe e shpëtoi Ibrahimin a.s.

Allahut i Lartmadhëruar thotë:

“Ne thamë: O zjarr, bëhu i ftohtë dhe qetësoje e sill shpëtim për Ibrahimin!

Kështu ata dëshiruan që ta lajkatojnë (ta nënçmojnë), por përkundrazi, Ne ata i bëmë më të dëshpëruarit dhe më të dështuarit”.

Zjarri nuk djeg veçse me urdhër të Zotit, ashtu siç nuk pret thika veçse me urdhër të Tij. Forca dhe efekti i këtyre krijesave nuk buron nga vetja e tyre, por nga aftësia me të cilën i ka pajisur Zoti i Lartësuar. Është Ai që ua jep këtë aftësi dhe është Ai që ua heq kur të dojë.

Musai a.s. dhe drejtësia e Allahut

Musai a.s. e pyeti Allahun e Madhërishëm, duke i thënë: - O Zot, më trego si është drejtësia jote?

Allahu i Madhërishëm i tha: - O Musa, shko te kroi (burimi i ujit) dhe vetëm përcjell se çfarë do të ndodh atje!

Dhe Musai a.s. shkoi, qëndronte larg kroit dhe po përcillte se çfarë do të ndodhë atje.

Pas pak erdhi një ushtar me kalin e tij.

Ai piu ujë nga burimi, por një qese me lira që e kishte me vete e harroi aty! Dhe pastaj kalorësi shkoi.

Pas tij, aty erdhi një fëmijë,

edhe ai piu ujë. Fëmija e gjeti qesen me lira aty, andaj e mori dhe shkoi!

Më vonë, aty erdhi një plak i moshuar.

Edhe ai piu ujë dhe u ulë pranë burimit për të pushuar, sepse ishte lodhur.

Kur kalorësi e merr vesh se e kishte harruar qesen me lira, u kthye përsëri te burimi i ujit për ta marrë.

Mirëpo, nuk e gjeti aty. Atëherë e pyeti plakun se ku është qesja e tij me lira?

Plaku u përgjigj se nuk din asgjë në lidhje me lirat.

Kalorësi, i bindur se lirat ja kishte marrë plakun, e goditi plakun me shpatë dhe e la të vdekur në vend!

Ato momente, Musai a.s. i cili po i përcillte këto ngjarje tha në vete: - Allah, Allah! Tjetër kush i mori lirat, ndërsa plaku u mbyt pa faj! Çfarë drejtësie është kjo, o Zoti im!?

Allahu i Madhërishëm ju përgjigj Musait a.s.: - O Musa,

- plaku që mbeti i vdekur aty pa faj, ai ishte vrasës i babait të kalorësit, ndërsa

- fëmija që i mori lirat, ato i takonin atij, sepse lirat ishin të babait të tij, por kalorësi ia kishte vjedhur babait të fëmijës!

Ja, o Musa, çdo gjë u kthye në vendin e vet! Kjo është drejtësia Ime!

Andaj nuk duhet të paragjykojmë për asgjë, sepse nuk e dimë atë që është e fshehtë!

Musai a.s. dhe pendimtari te Zoti i Lartmadhëruar

Beni Israilët jetonin në thatësi të madhe dhe uri të madhe.
 Jetonin në krizë ekonomike saqë edhe shi nuk binte fare,
 ishin tharë pemë e perime dhe çdo gjë tjetër.
 Shkojnë te Musai a.s., i tregojnë dhe kërkojnë prej tij që të bën lutje te Zoti i Lartmadhëruar për të lëshuar shi.
 Musai a.s. e lut Zotin për shi, mirëpo shi nuk bie.
 Musai a.s. tha: - O Zot, të luta për shi, por shiu nuk po bie.
 Allahu i Lartmadhëruar i thotë:
 - O Musa! Në mesin e juaj është një rob mëkatar, i cili qe katërdhjetë vite me radhë bën mëkate, prandaj për shkak të mëkateve të tij u është ndaluar shiu prej qiellit.
 Musai a.s. thotë: - O Zot, po ç'të bëjmë?
 Allahu i Lartmadhëruar i thotë: - Dëbojeni prej mesit tuaj, sepse shiu nuk do të bie deri sa ai gjendet në mesin tuaj.
 Musai a.s. i thërret beni Israilët, e u thotë: - Në mesin tonë është një mëkatar i cili katërdhjetë vite bën mëkate, andaj nuk do të bie shi deri sa të largohet nga ne.
 Mëkatarin shikon për rreth tij mos do ta hetojnë dhe do ta dëbojnë, sepse e dinte veten e tij, për këtë arsye ai fillon ta lusë Zotin: - O Zot, nëse largohem prej beni Israilëve do të më njohin, e nëse mbes, do të vdesim urie. O Zot, ç'të bëj!
 Zoti i Lartmadhëruar me mëshirën e Tij e frymëzon që të kërkojë falje, e pasi që kërkoi falje Zoti ia pranoi.
 Atëherë filloi të bie shiu. Musa a.s. habitet dhe thotë: - O Zot, asnjë nga ne nuk u largua, ndërsa po bie shi!!
 Allahu i Lartmadhëruar i thotë: - O Musa, shiu po bie për shkak të pendimit të robit Tim, i cili ka bërë mëkate katërdhjetë vite.
 Musai a.s. tha: O Zot, ma trego atë njeri ta njoh.
 Allahu i Lartmadhëruar i thotë: - O Musa! Katërdhjetë vite ka bërë mëkate dhe e kam fshehur, ndërsa sot është penduar dhe kërkon që të të tregoj!

Musai a.s. dhe Djaloshi

Ishte një djalosh i ri dhe plot ambicie.

I kërkoi Pejgamberit Musa a.s. që ta lusë Zotin ta bëjë të pasur.

Musai a.s. e pyeti nëse e preferonte

pasurinë gjatë tridhjetë viteve të para, apo

tridhjetë viteve të fundit të jetës.

Djaloshi u hutua nga kjo pyetje dhe pasi u mendua gjatë i tha: - E dua tridhjetë vitet e para të jetës. Unë dua ta shijoj rininë time, duke harruar se vitet e pleqërisë, me sëmundjet, dobësinë dhe pafuqinë, janë shumë të vështira.

Musai a.s. e luti Zotin dhe Ai ia pranoi lutjen, duke e pasuruar këtë djalosh për tridhjetë vitet e para të jetës. Atij iu shtua pasuria saqë nuk dinte ç'të bëjë me paratë.

Ai filloi të ndihmojë dhe t'u gjendet në nevojë fukarenjve dhe shtresave të ulëta.

U jepte jetimëve.

Ua shlyente borxhet borxhlinjve.

Martonte beqarët, etj.

Me të përfunduar tridhjetë vitet e para filluan ato të dytat.

Musai a.s. priste që personit në fjalë t'i sosej pasuria, por asgjë nuk po ndryshonte.

Madje, pasuria veç i shtoej.

I çuditur, Musai a.s. e pyeti Zotin: - Si është e mundur o Zot? Kemi hyrë në tridhjetë vitet e dyta dhe atij veç po i shtohet pasuria?

Zoti i lartësuar i tha: - O Musa! Pashë që robi Im i hapi portat e pasurisë që i kisha dhënë për të furnizuar robërit e Mi. E si t'ia mbyll Unë portën nga e cila e furnizoja me të mira?!

Alkame, nëna e tij dhe shehadeti

Ishte një as'hab i quajtur Alkame.

Ai shoqërohej me Muhamedin a.s. dhe e dëgjonte.

Një ditë sëmuret.

Ai e kuptoi se i kishte ardhur çasti i vdekjes dhe mendohej që ta thoshte shehadetin, por kot përpiquej.

Kur shkoi Pejgamberi a.s. për ta vizituar, kërkoi prej tij ta thoshte shehadetin.

Alkame nuk ishte në gjendje ta thoshte sepse gjuha i ishte ndërlidhur në fyt.

Pejgamberi a.s. pyeti për familjen e tij.

Ata i thanë se ai e kishte nënën. Muhamedi a.s. kërkoi që në tubim të prezantonte edhe nëna e Alkames.

Kur erdhi ajo Pejgamberi a.s. e pyeti: - Si është sjellë djali me ju?

Ajo i përgjigjet: - Ai ty të ka dëgjuar, ndërsa mua jo, ty të ka kënaqur, ndërsa mua më ka hidhëruar. Pejgamberi a.s. pasi që heshti një kohë, kërkoi prej saj t'ia falte djalit të saj, por ajo refuzoi.

Atëherë Pejgamberi s.a.v.s. urdhëroi sababët që të sjellin dru e ata i sollën drutë dhe e ndezën një zjarr. Kur nëna e pa se djali i saj do të digjej në zjarr tha: - A pjesa e zemrës sime të digjet në zjarr para syve të mi?!

Pejgamberi a.s. i thotë: - Ai do të digjet në zjarr të xhehenemit nëse nuk ia falë.

Pasi që nëna ia fali djalit të saj, Alkames, atij i çlirohet gjuha dhe thotë:

“Eshhedu en la ilahe il-lallah, ve eshhedu enne Muhameden abduhu ve resuluhu.”

dhe menjëherë pas shehadetit ndërroi jetë.

Jakubi a.s. me Jusufin a.s.

Një ditë prej dite djemtë e Jakubit i thonë babës së tyre: - Le të vjen Jusufi a.s. me ne në ruajtjen e bagëtive dhe të luaj me ne.

Jaëkubi a.s. u thotë: - Unë frikësohem se do ta hajë ujku!

Jaëkubi a.s. e ka ditur se Allahu është mbrojtësi më i mirë.

Ai është mbrojtësi më i mëshirshëm i të gjithë mëshiruesve.

Djemtë kthehen në mbrëmje kurse Jusufin e kishin hedhur në një greminë (bunarë). Ata i thonë Jakubit se Jusufin e ka ngrënë ujku.

Jaëkubi a.s. duron me durim të singertë.

Kalon një kohë të gjatë i ndarë prej Jusufit.

Prej mërzisë e mallëngjimit verbërohet.

Përsëri pas asaj kohe të gjatë përsëri bashkohen baba me të birin.

Jusufi a.s. i thotë babait të tij: - Pse je mërzitur aq shumë, pse je pikëlluar aq shumë sa që edhe je verbëruar?! A nuk e ke ditur se Zoti nëse nuk na bashkon në këtë dunja do të na bashkonte në botën tjetër?!

Jakubi a.s. i thotë: - O biri im, nuk jam mërzitur dhe nuk jam pikëlluar për atë pse kam menduar se ke vdekur, sepse Melekul Mevdi në ëndërr më ka thënë: Nuk do ta marr shpirtin dhe nuk do t'ia marr shpirtin pa ju bashkuar edhe një herë në këtë botë, por jam mërzitur dhe jam frikësuar se ndoshta larg përkujdesjes sime dhe larg meje në vende të largëta po e ndërron fenë islame e na ndan Zoti një herë e përgjithmonë pas vdekjes së të dyve në Ditën e Kijametit.

Një grua shkoi tek Pejgamberi Davud a.s.

E pyeti: - A është Zoti i drejtë apo i padrejtë?!

Davudi a.s. i tha: - E mjera ti! Ai është drejtësia absolute! Pa më thuaj, ç'të ka ngjarë që e bën këtë pyetje?

Gruaja iu përgjigj: - Unë jam grua e ve dhe nënë e tre vajzave jetime. Siguroj bukën e gojës për veten dhe vajzat me pëlkurat që tjer në tezgjah. Një ditë, u nisa për në pazar për të shitur punimet e mia, të cilat i kisha mbështjellë me një pëlhurë të kuqe. Teksa isha ulur të marr një frymë nën një pemë, vjen një shpend i madh dhe e rrëmben pëlhurën me gjithë punimet e mia dhe fluturon larg. Kjo që më ndodhi ishte një fatkeqësi e madhe për mua, pasi tani s'kam ç'të ju çoj vajzave të mia për të ngrënë. Prandaj erdha të qaj hallin tim tek ti.

Davudi a.s. po orvatej ta qetësojë.

Në atë moment troket dera dhe hyjnë dhjetë tregtarë.

Secili prej tyre mbante në dorë njëqind napolona flori, të cilat ia zgjatën Pejgamberit Davud a.s. duke i thënë: - Jepja dikujt që i meriton o Pejgamber i Zotit!

Davudi a.s. i pyet: - Po ç'ne kështu? Çfarë u detyroi ta bëni këtë akt bamirësie?

Ata i thanë: - Ishim në lundrim dhe për shkak të një stuhie, anijes iu shkaktua një vrimë, nga e cila filloi të hyjë ujë.

Në një moment tepër kritik, vjen një shpend i fuqishëm dhe na hedh një pëlhurë me punime dore, me të cilat ne bllokuam të çarën e anijes. Për ne, kjo ishte direkt ndihma e Zotit të Lartësuar për të na shpëtuar jetën.

Që aty, ne vendosëm që secili prej nesh do të japë nga njëqind napolona floriri si lëmoshë. Prandaj t'i sollëm që t'ia japësh kujt të duash.

Davudi a.s. iu kthye gruas dhe i tha: - Një Zot që bën biznes dhe investon pasurinë tënde në tokë e në det, a mund të jetë veçse i drejtë dhe i dhembshur?!

Musai a.s. dhe meleku i vdekjes

Meleku i vdekjes u dërgua tek Musai a.s.

Meleku i vdekjes iu afrua t'ia merrte shpirtin Musait a.s.

Musai e shtyu dhe ai ra në tokë.

Pas kësaj, meleku u kthye tek Allahu dhe i tha:

Më ke dërguar tek njeriu, i cili ende nuk do që të vdesë.

Allahu i Madhëruar, i tha:

- Kthehu e thuaj atij që ta vërë dorën mbi shpinën e një kau dhe, aq qime sa t'i mbulojë dora e tij, aq vite do të jetojë.

Meleku i vdekjes iu afrua Musait a.s dhe i tha:

- Vëre dorën mbi shpinën e një kau.

Aq sa qime t'i mbulojë dora jote, aq vite të jetosh.

Musai a.s. pyeti:

- Po pastaj!

Meleku i përgjigjet.

- Sërish vdekja!

Musai a.s. thotë:

- **Atëherë le të ndodhë tani (vdekja)!**

Vdekja e Davudit a.s.

Davudi a.s. ishte tepër i kujdesshëm në lidhje me nderin.
Kur dilte nga shtëpia, i kyçte dyert, me qëllim që askush të mos hynte tek anëtarët e familjes së tij derisa të ai të kthehej.
Një ditë, doli duke e lënë shtëpinë të kyçur.
Gruaja e tij po kontrollonte shtëpinë.
Papritur vërejti një person që qëndronte në mes të shtëpisë.
Njerëzit e shtëpisë e pyesnin njëri-tjetrin:
- Si ka hyrë ky njeri këtu, ndërkohë që dyert e shtëpisë janë të mbyllura?
Për Allahun, do të turpërohemi para Davudit!

Kur u kthye Davudi a.s. e pa atë njeri në mes të shtëpisë, pyeti:
- Kush je ti?

Personi u përgjigj:
- Ai i cili nuk u frikësohet sundimtarëve dhe për të cilin nuk ka pengesa!
Davudi a.s i thotë:
- Atëherë, ti qenke meleku i vdekjes! Urdhëro, unë po i përgjigjem urdhrit të Allahut!

Pas kësaj, ai ia mori shpirtin.
Ata e lanë, e mbështollën me qefin dhe e përgatitën.
Më pas, mbi të ra dielli.
Sulejmani urdhëroi shpezët: - Bëni hije Davudit!
Shpezë e dëgjuan dhe i bën hije Davudit a.s. derisa e mbuloi dheu.
Atëherë, Sulejmani u tha shpezëve: - Mblidhni krahët!

Vdekja e Harunit a.s. dhe shtëpia e bukur

Musai a.s. dhe Haruni a.s. u nisën në udhëtim.

Arritën tek një kodër.

Aty shikuan një lis të madh.

Para tij një shtëpi të bukur, e sapo ndërtuar, prej të cilës vinte një aromë.

Haruni shikoi lisin e madh, shtëpinë e bukur dhe aromën që vinte, i pëlqeu shumë dhe i kërkoi Musait a.s. që ta shikon nga afër.

Që të dy iu afruan shtëpisë për ta shikuar.

Dalluan se çdo gjë ishte e bukur dhe rregulluar, e përgatitur ashtu siç duhet me shtrat e çdo gjë.

Për shkak të lodhjes por edhe të bukurisë dhe rehatisë, Haruni a.s. i thotë Musait a.s.:

- Do dëshiroja shumë që të bëj një sy gjumë në këtë shtrat!

Musai a.s. i thotë që të flejë.

Haruni a.s. i thotë: - Kam frikë se mos do vijë i zoti i shtëpisë dhe do hidhërohet me mua.

Musai a.s. i thotë: - Fli ti, pasi unë jam këtu dhe nëse vjen i zoti i shtëpisë, do i tregoj për arsyen që ndodhemi këtu.

Haruni a.s. i thotë: - Jo, fli edhe ti me mua, e nëse vjen i zoti i shtëpisë le të hidhërohet me të dy.

I zuri gjumi, Haruni filloi të ngushtohet.

Meleku i vdekjes ndodhej aty.

Duke parandjerë këtë i del gjumi dhe jep shpirt, pra ndërroi jetë.

Harunit a.s. i kishte pëlqyer vendi, lisi, shtëpia dhe shtrati.

Allahu xh.sh. bëri që ashtu me të gjitha ato ta dërgoj (shpirtin) Harunin a.s. drejt qiellit.

Vdekja e Sulejmanit a.s.

Sulejmani a.s. i kishte urdhëruar xhinët që ta ndërtojnë një pallat të madh mbretëror.
Ai vazhdimisht kontrollonte punën e tyre.
Kur kontrollonte punën e tyre mbështetej në shkop.
Një ditë ai ishte i mbështetur në shkop.
Shkon Meleku e ia merr shpirtin.

Xhinët vazhdonin punën.
Ata nuk e dinin se Sulejmani kishte vdekur.

Krimbat e hanin shkopin dalëngadalë.

Pas kalimit të një kohe Sulejmani u rrëzua dhe ra përtokë.
Në atë moment xhinët kuptuan se Sulejmani ka vdekur.
E lanë punën dhe u larguan e thanë në vete:
- Po ta kishim ditur se ka vdekur, do ta linim punën më herët.

Vdekja e Jaëkubit dhe porositë e tij dhënë bijve të vet

Jakubi a.s. ka vdekur në Egjipt.

Para se të vdiste Jakubi i kishte tubuar të gjithë fëmijët.

Fëmijët mendonin se babai i tyre do të ju linte trashëgiminë e pasurisë.

Pas një heshtjeje Jaëkubi a.s. ju tha bijve të tij:

- Kë do ta adhuron pas meje?

Jaëkubi a.s. nuk brengosej për asgjë por vetëm për fenë e tyre.

I kishte edukuar ata në fenë e pastër Islame.

I kishte edukuar në fenë e gjyshërve të tyre Ibrahimit a.s. dhe Is'hakut a.s.

I kishte edukuar të besonin në një Zot. Zotin e qiejve dhe të tokës.

I kishte edukuar ata të besonin në Zotin sundimtar të gjithësisë.

I kishte edukuar ata ta besonin Zotin Furnizues të gjallesave.

I kishte edukuar ata ta besonin Zotin Mëshirues të pakufishëm.

I kishte edukuar të besonin në Xhenet e Xhehenem.

I kishte mësuar për vdekjen dhe dënimin në varr.

I kishte mësuar se të gjithë peygamberët prej Ademit a.s. kishin besuar në një Zot.

I kishte mësuar se të gjithë peygamberët kishin kryer një mision edhe pse kishin jetuar në kohëra të ndryshme, në vende të ndryshme dhe kishin pasur gjuhë të ndryshme.

Të gjithë fëmijët iu përgjigjën:

- Adhurojmë Zotin tënd dhe Zotin e babës tënd dhe gjyshërve Ibrahimit, Ismailit, Is'hakut.

Zot Një (nuk ka tjetër përpos Atij).

Ne atij iu kemi dorëzuar dhe jemi musliman.

Ne jemi musliman,

ne jemi musliman,

ne jemi musliman!

Nga kjo përgjigje shndriti fytyra e Jaëkubit.

Dha jetë i lumtur sepse fëmijëve të tyre ua kishte lënë fenë Islame.

Allahu dhe Meleku i vdekjes

Allahu e pyeti melekun e vdekjes:

- A ke qarë ndonjëherë kur ua ke marrë shpirtin bijve të Ademit?

Ai tha: - Po.

- Një herë kam qeshur dhe

- një herë kam qarë dhe

- një herë jam frikësuar!!

Allahu tha: - Po cili ishte rasti kur qeshe?

Meleku tha: - Kam qeshur me një person të cilit shkova t'ia marr shpirtin, e ai kishte qëlluar tek këpucëtari dhe i thoshte këpucëtarit rregullomi këpucët që të më çojnë edhe një vit, kurse unë duke qeshur ia mora shpirtin duke mos e lënë që t'i vesh asnjëherë.

Allahu tha: - Po kur ke qarë?

Meleku tha: - Kam qarë kur shkova t'ia marr shpirtin një gruas, e cila kishte foshnjën e saj në krah dhe ishte në shkretëtirë ku nuk ishte askush, e prita ta lëshon foshnjën në tokë dhe ia mora shpirtin duke qarë dhe duke e lënë edhe fëmijën duke qarë.

Allahu tha: - Po kur je frikësuar?

Meleku tha: - Jam frikësuar kur shkova t'ia marr shpirtin një dijetarit, e nga shtëpia e tij dilte dritë e cila më kthente dhe më frikësonte, gjithashtu kur iu afrova dilte dritë nga ai e kështu ia mora shpirtin.

Allahu tha: - A e di ti se kush ka qenë ai dijetar që i ke marr shpirtin?

Meleku tha: - Jo.

Allahu tha: Ai ka qenë fëmija i cili të ka bërë të qash kur ia more shpirtin nënës së tij në shkretëtirë, pastaj Unë u kujdesa për këtë fëmijë deri sa u rrit dhe e mbaroi jetën e tij.

Vdekja e Muhamedit a.s.

Kur Pejgamberi ndërroi jetë,
 Umeri r.a. nxori shpatën dhe deklaroi se i Dërguari i Allahut nuk ka ndërruar jetë dhe se është i gjallë.
 Ebu Bekri r.a. erdhi, ai pa fytyrën e Pejgamberit, e puthi dhe tha:
 - Prindërit e mi u sakrifikofshin për ty.
 Pasha Zotin, në dorën e të Cilit është shpirti i Ebu Bekrit, Allahu kurrsesi nuk do t'ju japë nga dy vdekje.

Me të thënë këto fjalë ai doli jashtë dhe deklaroi këtë shpallje me plotë zotërim:
 - Nëse dikush adhuronte Muhamedin, le ta dijë që Muhamedi ka ndërruar jetë.
 Ndërsa ai që i besonte Zotit të Madhërishëm, le të mësojë se Ai është i Gjallë dhe i Përhershëm, që nuk ka asnjë fund.
 Pastaj lexoi këtë ajet:
**“Muhamedi është vetëm i Dërguar,
 të gjithë Pejgamberët para tij kanë ndërruar jetë.
 Nëse ai vdes ose vritet, a mos do të ktheheni ju prapa?
 Kushdo që kthehet prapa, Allahut nuk i bën kurrfarë dëmi.
 Allahu do t'i shpërblejë falënderuesit.”**

Fjalët e Ebu Bekrit r.a. u ngulën si gozhdët në zemrat e besimtarëve.
 Umeri r.a. heshti dhe u ul dhe u pajtua me caktimin e Zotit.

Në Ditën e Kijametit Zoti i tubon të gjitha gjeneratat, të parët e të fundit në një vend. Njerëzit do të kenë probleme dhe do të jenë rrezik dhe do të thonë: - Nuk po e shihni në çfarë gjendje kemi ardhur? A mos e dini se kush do të ndërmjetësojë për ju te Zoti juaj? Disa do të thonë: - Babai juaj – Ademi. Shkojnë te Ademi dhe i thonë: - O Adem, ti je babai i njerëzimit. A po ndërmjetëson te Zoti yt për ne? A nuk po e sheh se në çfarë gjendje jemi? Ademi a.s. u thotë: - Zoti im është i hidhëruar aq shumë me mua sepse ai më ka ndaluar të ha pemën, mirëpo unë kam kundërshtuar. Unë jam vetë në hallin tim, shkoni te Nuhu.

Shkojnë te Nuhu dhe i thonë: - O Nuhë! Ti je peygamberi “robfalënderues”, a nuk po ndërmjetëson te Zoti ynë për ne.

Ai u thotë: - Zoti im aq shumë është i hidhëruar në mua sepse jam pas lutur për familjen time. Unë jam vetëm në hallin tim. Unë lutem për vete, për vete, për vete. Shkoni te Ibrahim.

Shkojnë te Ibrahim dhe i thonë: - O Ibrahim, ti je peygamber i Zotit dhe dashamir i Allahut. Ndërmjetëso te Zoti yt për ne.

Ai u thotë: - Zoti im aq shumë është i hidhëruar me mua sa kurrë më parë, sepse unë kam gënjyer tri herë. Unë lutem për vete, për vete, për vete. Shkoni te Musai.

Shkojnë te Musai dhe i thonë: - O Musa, ti je i dërguar i Allahut, Allahu të ka lartësuar me shpallje dhe ka folur me ty. Ndërmjetëso te Zoti yt për ne.

Ai u thotë: - Zoti im aq shumë është i hidhëruar me mua për shkak se e kam vrarë një anëtar të firaunit, unë lutem për veten time, për veten time, për veten time, shkoni te Isa.

Shkojnë te Isa dhe i thonë: - O Isa, ti je i dërguar i Allahut dhe me urdhër dhe fjalë të Allahut shpirti yt ka hyrë te Merjemja. Ti je ai, i cili u ke folur njerëzve në djep. Ndërmjetëso për ne.

Isai thotë: - Unë lutem vetëm për vete, vetëm për vete. Shkoni te dikush tjetër, shkoni te Muhamedi.

Shkojnë te i dërguari i Allahut s.a.v.s. dhe i thonë: - O Muhamed, ti je vula e peygamberëve. Zoti ti ka falur ty gabimet e mëhershme dhe të mëvonshme. Ndërmjetëso te Zoti yt për ne.

Muhamedi a.s. thotë: - Po, kjo është detyra ime.

Atëherë do të shkojë nën Arshin e Madh, i bie në sexhde Zotit, pastaj Allahu ia hap dyert e veçanta, të cilat nuk ia ka hapur askujt tjetër. Muhamedi a.s. do ta ngrit kokën nga sexhdeja dhe do të thotë: - Umeti im! Umeti im! Umeti im! O Zot fale umetin tim.

Atëherë do të thuhet: - O Muhamed, dërgoje umetin tënd në derën e djathtë prej dyerve të xhenetit, se nuk do të japin llogari, ata do të jenë të vetmit që do të hyjnë nga ajo derë.

Dita e vdekjes së Melekul mevtit

Të gjithë ne, në përgjithësi i kemi pesë ditë:

Dita e parë, dita e kaluar.

Kjo ditë është ditë e kaluar e cila nuk kthehet deri në Ditën e Kijametit.

Dita e dytë, dita e sodit.

Kjo ditë është dita prezente, ditë e cila na thotë: Unë jam ditë e re dhe dëshmi për çdo veprim tuajin, prandaj më shfrytëzo, se nëse shkoj nuk kthehem deri në Ditën e Kijametit.

Dita e tretë, dita e nesërme,

për të cilën nuk di askush asgjë përpos Allahut, ajo ditë është dita e vdekjes dhe dita e kalimit të shpirtit prej trupit e deri në Ditën e Kijametit.

Dita e katërt, është dita e shkatërrimit të botëve,

atëherë kur Israfil i fryn surit për të parën herë, Allahu i Madhëruar urdhëron të vdesin edhe melekët, përpos Melekëve të mëdha të cilët janë: Xhibrili, Mikaili dhe Israfil.

Zoti i Madhëruar e pyet Melekul Mevtin: - Kush ka mbetur?

Melekul Mevti përgjigjet: - Xhibrili, Mikaili dhe Israfil.

Zoti i Lartmadhëruar i thotë: - Merrja shpirtin Xhibrilit, Mikailit dhe Israfil.

Pastaj Zoti i Lartmadhëruar i thotë kush ka mbetur?

Melekul Mevti i thotë: - Unë.

Atëherë Allahu i thotë: - Vdis.

Dhe Melekul Mevti vdes.

Kur i përjeton Melekul mevti vështirësitë dhe shtangimin e vdekjes, thotë:

Pasha Lartmadhërinë Tënde, po ta kisha ditur se sa vështirë është kur të del shpirti do të kisha kërkuar prej Teje që të mos jem i autorizuar për marrjen e shpirtave.

Pas vdekjes së melekut të vdekjes

Melekul Mevti do të vdes.
 Dielli do të mbështillet e errësohet.
 Yjet do të shpërndahen dhe do të shkapërderdhen.
 Kodrat do të fluturojnë si pluhur.
 Devetë dhe bagëtitë do të mbeten në fusha.
 Detet do të vlojnë si zjarr i flakëruar.
 Përsëri trupat do të bashkohen me shpirtrat.
 Xheneti do të afrohet.
 Xhehenemi do të ashpërsohet.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:
 Oj botë, ku i ke lumenjtë.
 Ku i ke pemët dhe gjelbërimin.
 Ku i ke detet.
 Ku i ke pallatet dhe ndërtesat.
 Ku i ke mbretërit dhe kryetarët që kanë udhëhequr nëpër tokë.
 Ku i ke kriminelët.
 Ku janë ata të cilët të mirat e mia i kanë shfrytëzuar, ndërsa të tjerët i kanë adhuruar.

Pra, Zoti do të pyet:
“I kujt është sundimi sot?”
“I kujt është sundimi sot?”

Pastaj Zoti përgjigjet:
“Sot, sundimi është i Allahut, të Vetmit, të Plotfuqishmit - Mbizotëruesit.”

Atë ditë nuk do të ketë padrejtësi. Ja si e përshkruan Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an:
“Sot, sundimi është i Allahut, të Vetmit, të Plotfuqishmit - Mbizotëruesit dhe i cili ka mposhtur çdo gjë.
Sot secili shpërblehet me atë që ka punuar (ose do të dënohet për atë që ka punuar) sot nuk ka padrejtësi”.

Të shikuarit e Allahut në xhenet

Kur të hyjnë banorët e xhenetit në xhenet, një thirrës thërret:

- O banorë të xhenetit!

Ju keni një takim me Krijuesin tuaj.

Doni t'iu tregoj për të?

Thonë: - Çfarë takimi është?

A nuk na i zbardhi fytyrat.

Na rëndoi peshoren (e veprave të mira).

Na futi në xhenet dhe

na mbrojti nga zjarri?

Pastaj zbulohet perdja (pengesa) dhe e shikojnë Allahun.

Nuk u është dhuruar (banorëve të xhenetit) më parë diçka më e dashur sesa të shikuarit e Allahut të Madhëruar.

UZEJRI R.A.	7
EJUBI A.S.....	8
DY SHOKËT E EJUBIT A.S.	9
LLUKMANI I URTË	10
ELJESAI A.S.....	11
SHEJTANI DHE NJERIU.....	12
ENES BIN MALIKU	13
ISAI A.S. DHE BARIU	14
DUAJA E JETIMIT	15
ISAI A.S. DHE DASHURIA E KËSAJ BOTE	16
ISMAILI A.S. DHE PRAGU I SHTËPISË	17
ISMAILI A.S. DHE GRUAJA E TIJ FALËNDERUESE	18
IBRAHIMI A.S. ME ZJARRPUTISTIN	19
SHNDËRRIMI I ZJARRIT NË FTOHJE DHE SHPËTIM	20
MUSAI A.S. DHE DREJTËSIA E ALLAHUT.....	21
MUSAI A.S. DHE PENDIMTARI TE ZOTI I LARTMADHËRUAR	22
MUSAI A.S. DHE DJALOSHI.....	23
ALKAME, NËNA E TIJ DHE SHEHADETI	24
JAKUBI A.S. ME JUSUFIN A.S.	25
DAVUDI A.S.	26
MUSAI A.S. DHE MELEKU I VDEKJES.....	27
VDEKJA E DAVUDIT A.S.	28
VDEKJA E HARUNIT A.S. DHE SHTËPIA E BUKUR.....	29
VDEKJA E SULEJMANIT A.S.....	30
VDEKJA E JAËKUBIT DHE POROSITË E TIJ DHËNË BIJVE TË VET	31
ALLAHU DHE MELEKU I VDEKJES	32
VDEKJA E MUHAMEDIT A.S.....	33
SHEFAATI	34
DITA E VDEKJES SË MELEKUL MEVTIT.....	35
PAS VDEKJES SË MELEKUT TË VDEKJES.....	36
TË SHIKUARIT E ALLAHUT NË XHENET	37